

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 8. travnja 2026.

Analiza odluke

M.G. i L.G. protiv Hrvatske
zahtjev br. 31652/21

čl. 8. Konvencije – pravo na poštovanje privatnog života

Komentar na društvenoj mreži nije dosegnuo razinu ozbiljnosti koja bi zahtijevala kaznenopravnu zaštitu prava na poštovanje privatnog života, osobito imajući u vidu da podnositelji prethodno nisu iskoristili dostupne građanskopravne mehanizme zaštite

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud), zasjedajući u odboru od tri suca, donio je 11. rujna 2025. odluku o nedopuštenosti zahtjeva koji su dvoje maloljetnih podnositelja, M.G. i L.G., podnijeli protiv Republike Hrvatske. Predmet se odnosio na komentar lokalnog službenika jednog grada u Hrvatskoj koji je objavljena društvenoj mreži Facebook, u kojem je izrazio stav da bi podnositelje trebalo „oduzeti“ njihovoj majci.

U svibnju 2020. majka podnositelja bacila je balone ispunjene crvenom bojom na građevinu koja ima status kulturnog dobra u gradu, uslijed čega su na pročelju nastale vidljive mrlje koje su se slijevale niz zid. Nekoliko dana potom, na službenoj Facebook stranici tog grada, njegov djelatnik M.H. ostavio je, ispod objave o sanaciji štete na fasadi, komentar sljedećeg sadržaja: „... prvo socijalna služba joj treba oduzet djecu... a onda zatvor i dobrovoljni rad od 40 godina.“ Podnositelji zahtjeva, maloljetna djeca I.A., podnijeli su kaznenu prijavu protiv M.H. zbog kaznenog djela povrede privatnosti djeteta. Prijava je odbačena uz obrazloženje da ne postoji osnovana sumnja da je osumnjičenik iznio ili pronio podatke iz osobnog ili obiteljskog života podnositelja niti da je time ugrozio njihovu dobrobit, već da je predmetnom izjavom izrazio nezadovoljstvo postupanjem njihove majke. Podnositelji su potom predložili provođenje dokazne radnje prvog ispitivanja osumnjičenika pred nadležnim županijskim sudom, no njihov je prijedlog odbijen kao neosnovan uz obrazloženje da predmetni komentar ne ostvaruje obilježja kaznenog djela koje mu se stavlja na teret. Žalba podnositelja protiv rješenja također je odbijena. Pozivajući se na povredu prava na poštovanje privatnog i obiteljskog života te zabranu diskriminacije koji se jamče kako Ustavom RH tako i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija), podnositelji su podnijeli ustavnu tužbu, koja je odbačena kao nedopuštena jer je Ustavni sud utvrdio da osporena rješenja ne predstavljaju pojedinačne akte protiv kojih je dopuštena ustavnosudska zaštita.

Pred Europskim sudom podnositelji su prigovorili povredi prava na poštovanje njihova privatnog života tvrdeći da u Hrvatskoj nisu mogli ostvariti odgovarajuću pravnu zaštitu te da su bili žrtve diskriminacije zbog političkih uvjerenja njihove majke.

Sukladno praksi Europskog suda ([Minasyan i drugi protiv Armenije](#)¹, br. 59180/15, stavci 58. – 61., 7. siječnja 2025.), u predmetima u kojima je pravo na poštovanje privatnog života na temelju članka 8. suprotstavljeno pravu na slobodu izražavanja na temelju članka 10. Konvencije potrebno je uspostaviti pravednu ravnotežu između tih suprotstavljenih prava. Sud pritom polazi od toga da između navedenih prava ne postoji hijerarhijski odnos te da svako od njih ima jednaku normativnu vrijednost u sustavu zaštite Konvencije. Slijedom toga, zaštita privatnog života ne može automatski prevagnuti nad slobodom izražavanja, niti sloboda izražavanja može bez ograničenja zadirati u sferu privatnog života. Umjesto toga, potrebno je provesti uravnoteženo vaganje tih prava u svjetlu okolnosti svakog konkretnog predmeta, uzimajući u obzir prirodu sporne izjave, kontekst u kojem je izrečena te moguće posljedice za osobe na koje se odnosi.

U tom vaganju Europski sud također ispituje pozitivne obveze države, koje mogu uključivati uspostavu odgovarajućih pravnih mehanizama za djelotvornu zaštitu prava zajamčenih člankom 8. Konvencije, uključujući i u odnosima između pojedinaca. Pritom, hoće li u okolnostima konkretnog predmeta biti potrebno primijeniti kaznenopravne ili pak građanskopravne i upravne mehanizme ovisi o intenzitetu napada na integritet pojedinca. Kaznene sankcije u pravilu predstavljaju *ultima ratio* mjeru ([Vona protiv Mađarske](#), br. 35943/10, stavak 42., 9. srpnja 2013.), no samo učinkoviti kaznenopravni mehanizmi mogu osigurati odgovarajuću zaštitu i imati odvratajući učinak kod kaznenih djela usmjerenih **protiv tjelesnog ili mentalnog integriteta osobe**, poput verbalnih napada i fizičkih prijetnji motiviranih diskriminacijom ([Beizaras i Levickas protiv Litve](#)², br. 41288/15, stavak 111., 14. siječnja 2020).

S druge strane, u pogledu manje ozbiljnih radnji među pojedincima koje mogu zadirati u **psihološki integritet osobe**, obveza države na temelju članka 8. Konvencije ne podrazumijeva nužno uspostavu kaznenopravne zaštite. Dovoljno je da postoji odgovarajući građanski ili upravni okvir koji u praksi pruža zaštitu ([Söderman protiv Švedske \[VV\]](#), br. 5786/08, stavci 85. i 108., ECHR 2013).

Polazeći od navedenih načela, Europski sud je ispitao jesu li hrvatske vlasti bile dužne osigurati kaznenopravnu zaštitu podnositelju zahtjeva zbog spornog komentara objavljenog na društvenoj mreži Facebook te jesu li time ispunile svoju pozitivnu obvezu zaštite privatnog života iz članka 8. Konvencije.

Sud je najprije ocijenio prirodu same izjave. Zaključio je da sporni komentar nije bio usmjeren na podnositelje zahtjeva kao takve, već prvenstveno na njihovu majku i njezino postupanje nakon oštećenja zgrade kulturne baštine. Iako se u izjavi spominju podnositelji zahtjeva, Sud je smatrao da ona ne predstavlja izravan verbalni napad na njih niti poziv na nasilje ili netoleranciju usmjerenu prema njima. Stoga predmetna izjava nije dosegla prag govora mržnje niti poticanja na nasilje (*a contrario*, [Delfi AS protiv Estonije \[VV\]](#)³, br. 64569/09, stavci 18., 114.

---

¹ Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).

² Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).

³ Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).

i 162., ECHR 2015). U takvim okolnostima Europski sud je zaključio da u predmetu podnositelja nije bilo nužno primijeniti kaznenopravne sankcije. Budući da sporni komentar nije predstavljao osobito težak napad na psihološki integritet podnositelja zahtjeva, hrvatske vlasti nisu bile obvezne reagirati kaznenopravnim putem.

Istodobno, Europski sud prihvatio je prigovor Zastupnice Republike Hrvatske koja je isticala da su podnositelji zahtjeva imali na raspolaganju druga pravna sredstva zaštite, osobito građanskopravni postupak radi zaštite prava osobnosti, uključujući pravo na privatnost, dostojanstvo i ugled. Takav postupak omogućio bi domaćim sudovima da razmotre sve okolnosti predmeta i provedu potrebno vaganje između prava podnositelja zahtjeva na poštovanje privatnog života i prava autora komentara na slobodu izražavanja. Za prigovore o diskriminaciji podnositelji su mogli koristiti pravne mehanizme predviđene Zakonom o suzbijanju diskriminacije.

Budući da podnositelji zahtjeva nisu iskoristili ta dostupna pravna sredstva, Europski sud utvrdio je da nisu iscrpili raspoloživa pravna sredstva u Hrvatskoj te je stoga njihov zahtjev proglasio nedopuštenim.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava